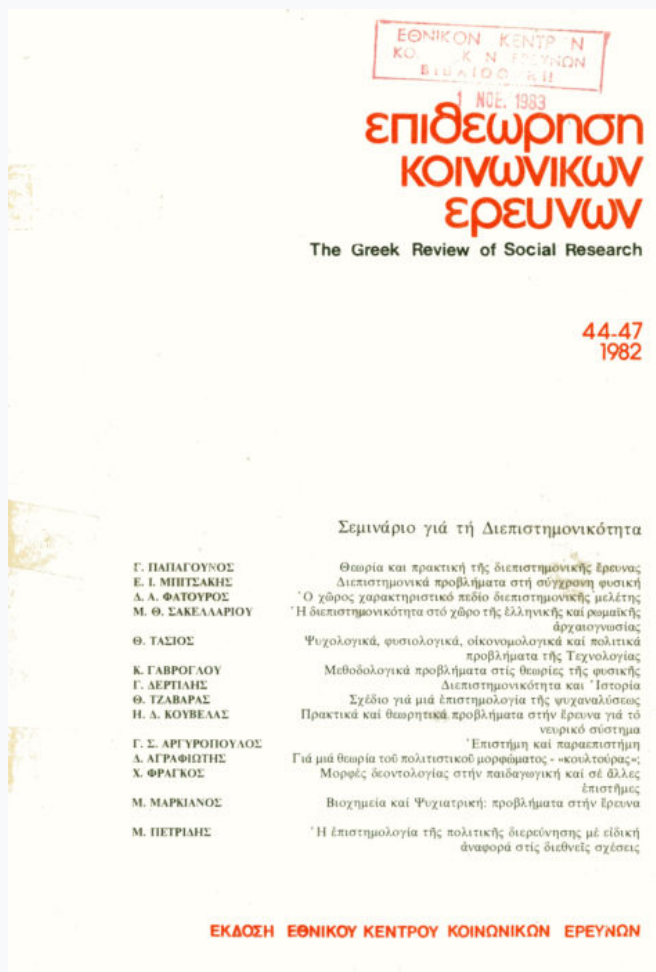

The Greek Review of Social Research

Vol 44 (1982)

44-47

Σχέδιο για μια επιστημολογία της ψυχανάλυσεως

Θανάσης Τζαβάρας

doi: [10.12681/grsr.531](https://doi.org/10.12681/grsr.531)

Copyright © 1982, Θανάσης Τζαβάρας

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Τζαβάρας Θ. (1982). Σχέδιο για μια επιστημολογία της ψυχανάλυσεως. *The Greek Review of Social Research*, 44, 65–73. <https://doi.org/10.12681/grsr.531>

E.K.E. Ep. Kouv. Ep., Gr. R. 50. I., 1983

Σχέδιο για μία επιστημολογία της Ψυχανάλυσεως¹

Θανάσης Τζαβάρας *

«Αυτός ο χώρος μου φαίνεται σάν μαγικός, μεταξύ σκέψης και άναπνοης»²

Η Ψυχανάλυση βρίσκεται, πάνω από τρία τέταρτα του αιώνα μετά την πολιτογράφηση της, στην παράδοξη θέση ν' αναρωτιέται ουσιαστικά για τη φύση της και νά χρειάζεται νά δικαιώνει την παρουσία της, καλή ώρα, σέ μία συζητήτηση για τή διεπιστημονικότητα.

Άς ασχοληθούμε για λίγο μέ αυτή τήν τελευταία (ανάγκη) δικαιώσεως. Από τήν άρχή τής εμφανίσεως τής θεωρίας του Φρόντ, στους ιατρικούς κύκλους πρωταρχικά καί μεταγενέστερα στόν ευρύτερο κύκλο των επιστημών του ανθρώπου, ή κυρίαρχη κριτική άφορα τή μη «επιστημονικότητα» τής ψυχανάλυσεως; κριτική πού πολλές φορές βρέθηκε νά συμβαδίζει άρμονικά μέ ήθικης φύσεως κατακρίσεις της. Θά δούμε, πío κάτω, πώς ό ίδιος ό Φρόντ αντίμετώπισε τό όλο θέμα³ είναι όμως χρήσιμο νά λεχθεί, πώς άκόμα καί μετά τίς πρόσφατες εξελίξεις τής επιστημολογίας καί τής φιλοσοφίας των επιστημών, ή μη «επιστημονικότητα» τής ψυχανάλυσεως εξακολουθεί νά άποτελει τή μο-

* ψυχίατρος - ψυχαναλυτής, Φιλοσοφική Σχολή Α. Π. Θεσσαλονίκης.

1. Πρόκειται για τό κείμενο τής εισηγήσεως στό σεμινάριο διεπιστημονικότητας στις 10-3-1981, έμπλουτισμένο μέ στοιχεία τής συζητήσεως καί μέ βιβλιογραφία, συνήθως υπό μορφή σημειώσεως. Ή έπικαιρότητα αυτής τής συζητήσεως επιβεβαιώνεται από τίς πολλές πρόσφατες δημοσιεύσεις. Αναφέρομαι ιδιαίτέρως στό βιβλίο του P.-L. Assoun, *Introduction à l'épistémologie Freudienne*. Payot, Paris, 1981, στό άρθρο του D. Dunchan, «A Thought of the Nature of Psychoanalytic Theory», *Int. J. Psycho-Anal.*, 1981, 62, 339-349 καί στό «Freud et la Science» Table Ronde, *L'ane*, 1982, 5, 6-9. A. Bourginon, «Quelques problèmes épistémologiques posés dans le champ de la psychanalyse freudienne», *Psychanalyse à l'Université*, 1981, 6(23), 381-414. Ό όρος «επιστημολογία» χρησιμοποιείται έδώ (κυρίως) κατά τή γαλλική άποδοχή του: Λόγος περί τήν επιστήμη καί ιστορία των επιστημών.

2. Αυτή ή παρατήρηση ενός προσώπου κατά τή διάρκεια μιιάς ψυχαναλυτικής σχέσεως εικόνογραφεί πιστά τήν «άπορία»: Τί είναι ή Ψυχανάλυση καί τί συμβαίνει στην Ψυχανάλυση; Σέ μεταγενέστερη συζήτηση, ή φίλη Μ. Β., συσχέτισε αυτή τήν άπορία μέ τίς σκέψεις του E. Wittgenstein περί «μυστικό στοιχείου» (das Mystische): 6.44: Τό μυστικό στοιχείο δέν είναι πώς είναι ό κόσμος, αλλά πώς είναι: 6.45: Τό μυστικό στοιχείο είναι τό αίσθημα του κόσμου ός περιορισμένου συνόλου. 6.522: Χωρίς άλλο, ύπάρχει αυτό πού δέν λέγεται μέ λόγια. Αυτό δόχνηται, είναι τό μυστικό στοιχείο (άπό τό *Tractatus Logico-philosophicus*, Ελληνική έκδοση, Πατάξησης, 1978). Τό άφήνω έτσι, για συζήτηση...

βολεκτική καταδίκη και τήν αιτία αποκλεισμού της από τόν «επιστημονικό» χώρο. Έγκυρα όνόματα, όπως ο Popper και ο Kuhn, προσετέθησαν τις τελευταίες δεκαετίες στη χορεία τών θετικιστών, νεοθετικιστών, εμπειριοκρατών και άλλων, για να καταδικάσουν τη μέθοδο και τη θεωρία της ψυχανάλυσεως και να συντονιστούν με τα πολλά δίκαια ή φανταστικά που τής πρακτικιστών οι έπαγγελματίες τής (ψυχικής) ύγείας σχετικά με τήν πρακτική της.³

Έπομένως, ή α priori άποδοχή κριτηρίου «επιστημονικότητας» θά έκανε άτοπη αυτή τήν εισήγηση, και, αντί για δικαίωση, ή παρουσία αυτή τής ψυχαναλυτικής προβληματικής σε ένα διεπιστημονικό σεμινάριο θά λειτουργούσε σάν δικαιολογία.

Αυτό λοιπόν που θά ύποστηρίζω στη συνέχεια είναι ότι ή ψυχανάλυση έχει μία καθ' έαυτο έπιστημολογική ύπόσταση, και μέ αυτή τήν έννοια μπορεί να συμβάλει σε μία διεπιστημονική προβληματική.

— Είπα στην άρχή πώς ή ψυχανάλυση βρίσκεται στην παράδοση θέσε ν' άναρωτιέται ακόμα και σήμερα για τό χαρακτήρα της. Μιά τέτοια αίσθηση του παράδοξου δεν μπορεί να προέρχεται από τήν πεποίθηση για τήν ύπαρξη μιάς και άδιαιρέτου ψυχανάλυσεως, δηλαδή ενός «δόγματος» και όχι μιάς θεωρίας, στην πλήρη άποδοχή αυτού του όρου.⁴ Άλλωστε, μόνο ή κατανόηση τών έξελίξεων στη σκέψη του Φρόντ, και κατά συνέπεια στη θεωρία του, μπορεί να στοιχειοθετήσει τήν έπιστημολογική ύπόσταση τής ψυχανάλυσεως. Μετά από αυτή τήν άποδοχή, μπορεί να γίνει κατανοητός και ό τίτλος τής εισήγησέως μου: *Σχέδιο για μία έπιστημολογία τής Ψυχανάλυσεως*.

— «Σχέδιο ή σχεδιάσμα μιάς έπιστημονικής ψυχολογίας» ή «ψυχολογία για νευρολόγους» ήταν ό (πρόσκαιρος αλλά και τελικός) τίτλος ενός δοκιμίου, που έγραψε ό Φρόντ τό 1895, σάν τήν πρώτη του προσπάθεια να παρουσιάσει, υπό μορφή μοντέλου, τις πρώτες θεωρητικές ύποθέσεις και κλινικές πα-

3. 'Υπάρχει ένα είδος «ειρωνείας τής ιστορίας» σε αυτής τής φύσεως τις κριτικές. 'Όταν ό H. J. Eysenck άναρωτιέται «Τί δεν πάει καλά με τήν Ψυχανάλυση» και λέει «ή άπάντηση είναι απλή: ή Ψυχανάλυση δεν είναι έπιστημονική (unscientific)», στο *Uses and Abuses of Psychology*, 1953, Penguin), έθελουφλεί με προστάσις άνάλογες κριτικές, που άπευθύνονται στο σύνολο τής Ψυχολογίας και εν γένει στις έπιστήμες του άνθρώπου που άπλοποιεί τά έπιστημολογικά πρόβλήματα που ακόμη σήμερα περιμένουν άπάντηση για όλους αυτούς τους τομείς (βλέπε και P. Greco, «Epi-stémologie de la Psychologie», p. 927-991, in *Logique et Connaissance Scientifique*, sous la direction de J. Piaget, Pléiade). Άλλωστε, ή ταυτότητα τών έπιστημών τής Ψυχολογίας παραμένει άσφαής, όπως πολύ σωστά τό ύπογραμμίζει στην άνασκόπησή του ό C. G. Mueller, «Some Origins of Psychology as Science», *Ann. Rev. Psychol.*, 1979, 30, 9-29.

Τέλος, δεν πρόκειται ν' άσχοληθώ με σε αυτή τήν εισήγηση με τό πρόβλημα του όρισμού τής «έπιστημονικότητας» ή τής 'Επιστήμης, γιατί άλλοι ειδικότεροι άσχολούνται σε αυτόν τόν τόμο.

4. 'Η χρησιμοποίηση έδώ τής έκφράσεως «δόγμα» παραπέμπει στις ιδεολογικές χρησιμοποιήσεις και μεταμορφώσεις τής Ψυχανάλυσεως. Σχηματικά, μπορούμε να παραδεχτούμε τρεις πηγές παραγωγής μιάς τέτοιας «ιδεολογοποίησης» α) 'Ενδο-ψυχαναλυτική, μέ κύρια πηγή τούς οργανωμένους σε έταιρείες π.χ. ψυχαναλυτές (βλέπε π.χ. F. Roustang, *Un Destin si Funeeste*, Minuit, 1976), β) Κοινωνική, ή άλλιώς σχέσεις ψυχανάλυσης-κοινωνίας, όπου ή Ψυχανάλυση προβάλλεται και βιώνεται σάν «εφικτή» ιδεολογία τής κοινωνίας (βλέπε π.χ. R. Castel, *Le Psychanalyse*, Maspero, 1973), γ) 'Αντι-ψυχαναλυτική, πηγή που, από αντίθεση με τήν ψυχανάλυση, τήν εγκαθιστά σάν ιδεολογία (βλέπε εις τά καθ' ήμάς, τό εκ καροτίων best-seller: Λούτβιχ, *'Ο Φρόντ χωρίς μάσκα*, σε πολλαπλές κλεψίτυπες εκδόσεις).

ρατηρήσεις τοῦ νέου «κλάδου» τῆς ψυχανάλυσεως. Ἡ ἐπιστημολογική του πρόθεση περιγράφεται σαφῶς:

«Σέ αὐτό τό Σχέδιο προσπαθήσαμε νά εἰσαγάγουμε τήν ψυχολογία εἰς τό πλαίσιο τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Φύσεως, δηλαδή νά ἀναπαραστήσουμε τίς ψυχικές διεργασίες ὡς καταστάσεις (états) ποσοτικά καθοριζόμενες καί ὡς διακριτά στοιχεῖα τῆς ὕλης, καί αὐτό, μέ τόν σκοπό νά τίς καταστήσουμε προφανείς καί ἀδιαφιλονίκητες» (σ. 315 τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως).

Τό δοκίμιο αὐτό ὁ Φρόντ ἐστειλε στόν Fliess γιά κριτική, ἀλλά, θεωρώντας αὐτή τήν προσπάθεια ἀτελή καί πρόωρη, δέν τό δημοσίευσε ποτέ.⁵

— Τό 1981, ἡ πρόθεση νά καθορισθεῖ ἕνα ἐπιστημολογικό πλαίσιο γιά τήν Ψυχανάλυση παραμένει ἀπό τήν ἀποψη τῶν κινήτρων ἢ ἴδια μέ τήν ἀρχική (καί τίς μεταγενέστερες) προσπάθεια τοῦ Φρόντ τοῦ 1895, μέ τή μόνη οὐσιαστική διαφορά ὅτι τό ὅποιο καινούργιο «σχέδιο» θά πρέπει νά συμπεριλαμβάνει, ἐκτός ἀπό τό συνολικό ἔργο τοῦ Φρόντ, τό ἔργο τῶν φροϋδιστῶν, καθώς καί τόν κριτικό λόγο γύρω ἀπό τήν ψυχανάλυση. Εἶναι περιττό, ἐπί τοῦ παρόντος, νά ὑπογραμμίσουμε τήν ἀνάγκη τῆς «συμμετοχῆς» ἄλλων ἐπιστημονικῶν κλάδων σέ αὐτό τό «σχέδιο». Εἶναι τό ἀντικείμενο τοῦ δευτέρου μέρους αὐτῆς τῆς ἐργασίας.⁶

— Σάν προοίμιο ὅμως γιά κάθε «σχέδιο», ὅπως καθορίζεται πιό πάνω, θεωρεῖται ἀναγκαῖο νά περιγραφεῖ, ἔστω καί σχηματικά, τό «γένος» καί τό «εἶδος» τῆς ψυχανάλυσεως ἢ, καλύτερα, νά καθοριστεῖ ὁ *χώρος* καί τό *ἀντικείμενό* τῆς. Σέ αὐτό τό σημεῖο, θεωρῶ ἰδιαίτέρως βοηθητικά τά κριτήρια πού προτείνει ἡ «ἱστορική ἐπιστημολογία» τοῦ G. Bachelard, γιά τή γένεση καί αὐτονομία ἐνός «κλάδου»: Παραγωγή ἐπιστημολογικῆς τομῆς μέ τήν ἀποδέσμευση τοῦ «κλάδου» ἀπό τήν ἰδεολογική του προῖστορία, στήν περίπτωση μας, τῶν ψυχολογικῶν θεωριῶν, ἐπαναθεσμοποίηση, μετά ἀπό ἐπαναδόμηση, ἐνοιῶν καί, τέλος, προτάσεις γιά τήν ἐπίλυση τῶν μειζόνων ἐπιστημολογικῶν ἐμποδίων κάθε θεωρίας ψυχισμοῦ.⁷ Μποροῦμε νά θεωρήσουμε, λοιπόν, πῶς ἡ Ψυχανά-

5. Τελικά, τό κείμενο αὐτό δημοσιεύθηκε τό 1950, ἑντεκα χρόνια μετά τό θάνατο τοῦ Φρόντ, καί περιλαμβάνεται στόν 1ο τόμο τῆς *Standard Edition*, p. 295-387 (ἀγγλικά), ἢ στόν τόμο *Naissance de Psychanalyse*, PUF, p. 307-396 (γαλλικά). Ἐκτοτε, τό κείμενο αὐτό προβληματίζει ἰδιαίτέρως τούς θεωρητικούς τῆς Ψυχανάλυσεως. Παρ' ὅλο ὅτι πολλές ἀπό τίς ἰδέες πού ὑπάρχουν στό «Σχέδιο» συμπεριλαμβάνονται αὐτοῦσιες σέ μεταγενέστερα ἔργα τοῦ Φρόντ, ὅπως στήν *Ἐπιστήμη τῶν Ὀνειρῶν* (1900), τό σύνολο τῆς ἐπιστημολογικῆς του προβληματικῆς ἔμεινε ἀγνωστο καί στούς μαθητές του καί στούς ἐπικριτές του. Μιά ὀλόκληρη, ἄλλωστε, θεώρηση τοῦ φροϋδικοῦ ἔργου θεωρεῖ αὐτή τήν πρώτη προσπάθεια, ἢ καί ἀκόμη αὐτή τήν πρώτη ἐποχὴ τοῦ ἔργου ἐνός Φρόντ νευρολόγου-«ἐπιστήμονα», σάν τή μόνη «ἐπιστημονική» ἔκφραση τῆς Ψυχανάλυσεως (βλέπε, π.χ., U. Levin, *Freud's Early Psychology of the Neuroses. A Historical Perspective*, University of Pittsburgh Press, 1978).

6. Σχετικά μέ αὐτή τήν ἀνάγκη ἐνός καινούργιου, ἔστω καί «πρόσκαιρου» σχεδίου ἐπιστημολογικῆς τοποθέτησης τῆς Ψυχανάλυσεως, παραπέμω καί πάλι στίς δύο πρῶτες ἀναφορές τῆς σημειώσεως I, καί κυρίως στήν εἰσαγωγή τοῦ P.-L. Assoun (σ. 15-37).

7. Ἐκτός ἀπό τόν P.-L. Assoun (πιό πάνω), ἀναφέρομαι στήν παρουσίαση τοῦ D. Lecourt, *L'Épistémologie Historique de Gaston Bachelard*, 1972, J. Vrin, Paris, καί φυσικά στόν G. Bachelard, *La formation de l'esprit scientifique*, 1938 (1975), J. Vrin, Paris. Νά σημειωθεῖ ἰδιαίτερος ὁ ὑπότιτλος αὐτοῦ τοῦ βιβλίου: *Contribution à une psychanalyse de la connaissance objective*. Εἶναι γεγονός πῶς ἡ χρησιμοποίηση τῆς ἐπιστημολογίας τοῦ Bachelard γιά νά «δικαιωθεῖ» ἡ Ψυχανάλυση

λυση άπαντάει θετικά στά κριτήρια αυτά, και έτσι νομιμοποιείται σαν «κλάδος» ιδιαίτερος. Νά θυμήσω μονολεκτικά σε τί συνίστανται αυτές οι θετικές άπαντήσεις. Ή επιστημολογική τομή εκφράζεται κυρίως με τήν άποδέσμευση τής ψυχανalyτικής θεωρίας από τό προγενέστερο ιδεολογικό δίπολο «σώμα-ψυχή». Αυτή ή άποδέσμευση όδήγει στη δυνατότητα δομησεως μιάς θεωρίας του ψυχισμού, με, μέσα από τήν σωματοψυχική ένότητα, εκφράζει τήν ισοτιμία των διαφόρων δομικών στοιχείων του Άνθρώπου. Με τή θέσπιση όμως αυτής τής ένότητας, προτείνονται και ίκανοποιητικές άπαντήσεις στα επιστημολογικά εμπόδια κάθε θεωρίας ψυχισμού: τήν *ψυχή* και τή *συνείδηση*. Αυτό τό τελευταίο επιτυγχάνεται με τόν επαναπροσδιορισμό τής έννοιας «συνείδηση», σαν τόν συνειδητό πόλο του ψυχισμού, μιά και άλλος είναι ό άσυνείδητος πόλος. Ή ψυχανάλυση, προτείνοντας δυναμικές και διαλεκτικές σχέσεις μεταξύ αυτών των πόλων, είναι σε θέση νά περιγράψει και νά εξηγήσει μεγάλο αριθμό προβλημάτων που τίθενται σε κάθε ψυχολογία. Τέλος, ή μεγάλη σημασία, που έχει στη φροϋδική θεωρία τό άσυνείδητο, επιτρέπει τή μονολεκτική κατονομασία τής Ψυχανάλυσεως σαν «*έπιστήμη*» του Άσυνείδητου.⁸ Αυτή λοιπόν ή «έπιστήμη» συνδέει στενά τή λειτουργία τής θεωρίας με τήν πρακτική της, έτσι ώστε νά μήν μπορεί νά θεωρηθεί (τουλάχιστον πρωτογενώς) ή ψυχανάλυση χωρίς τή συνεχή και άμφοτεροβαρή διεύθυνση πρακτικής και θεωρίας. Ή μεθοδολογία τής πρακτικής, μέσα από τό χειρισμό τής *μεταβίβασης-άντιμεταβίβασης*, εκφράζεται εξειδικευμένα με τήν *έρμηνεία*, ή όποία με τήν σειρά της τροφοδοτείται και τροφοδοτεί τή θεωρία. Στο επίπεδο αυτό, τό θεωρητικό, ό Φρόνυτ καθόρισε μιά βασική μεθοδολογική άπαίτηση: τήν πλήρη *μεταψυχολογική* περιγραφή κάθε ψυχανalyτικής έννοιας, δηλαδή τή σύνθεση και των τριών άπόψεων: τής *δυναμικής*, τής *οικονομικής* και τής *τοπικής*.

Ή μεταψυχολογική διάσταση καθορίζει τή μεθοδολογική άυτονομία τής ψυχανάλυσεως και άποτελεί τήν πιό δυναμική τής έκφραση, δεδομένου ότι επιτρέπει τή συνεχή μετατροπή της σαν θεωρίας, με τήν ένσωμάτωση νέων δεδομένων τής κλινικής (άλλά και κοινωνικής) παρατηρήσεως, καθώς και στοιχείων από άλλες «ειδικότητες».⁹

μπορεί νά προκαλέσει άντιρρήσεις, κυρίως από τους κρατούντες τής «άγγλοσαξωνικής» επιστημολογίας. Έπί του παρόντος, μιά πρώτη άπάντηση δίνει ό ίδιος ό Bachelard στο κεφάλαιο «Ή Επιστημονική άντικειμενικότητα και Ψυχανάλυση» (σ. 239, in *La formation...*): «Ψυχολογικά, δέν υπάρχει άλήθεια χωρίς επάνορθωση του λάθους. Μιά ψυχολογία τής άντικειμενικής στάσεως (attitude), είναι μιά ιστορία των προσώπων μας λαθών».

8. Δέν μου διαφεύγει τό γεγονός ότι ό διασμός ψυχή-σώμα μπορεί νά μεταθίεται άπόδος προς τό δίπολο συνείδηση-άσυνείδητο. Μπορούμε νά δούμε τήν προσπάθεια του Φρόνυτ νά συμπληρώσει τήν πρώτη του τοπική θεωρία με τή δεύτερη, σαν έκφραση άποσβέσεως «κάθε» διχοτόμησης του ψυχισμού, σαν συνέπεια τής θεωρίας. Πέρα όμως από αυτό, στήν ίδια κατεύθυνση μπορούμε νά αναζητήσουμε τή σχετική μονοπολικότητα στην όνομαζόμενη «Ego Psychology», άμερικάνικη μετεξέλιξη του φροϋδισμού, και τήν παλινδρομική ψυχοσωματική ψευδοένότητα στο έργο του Alexander. Όσον άφορά τή λακανική «έπιστροφή στον Φρόνυτ», παραπέμπω στην έργασια του Μ. Μακρίδη με τόν ευγλωττο τίτλο: *Ή Ψυχανάλυση του Δομημένου Ήσκαμένου*, Έρασμός, 1977.

9. Όπως και άλλου υπογράμμισα (*Προλεγόμενα στην Ψυχανalyτική προσέγγιση τής προβλημα-*

— Προτοῦ ὅμως προτείνουμε τοὺς ὅρους πού μᾶς ἐπιτρέπουν νά θεωροῦμε τὴν ψυχανάλυση «κλάδο» μὲ αὐτόνομη ἐπιστημολογική ὑπόσταση, ἄς θυμηθοῦμε (πάλι) τὸ ρόλο πού ἔπαιξε ἡ ψυχαναλυτικὴ «πρόταση» τὴν ἐποχὴ πού ἐμφανίστηκε (καὶ μεταγενέστερα). Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο μποροῦμε νά παραθέσουμε τὴ γνώμη τοῦ G. Canguilhem:¹⁰ «Ὁ Φρόντ συνέκρινε τὸ σκάνδαλο, πού προξένησαν οἱ πρῶτες παρουσιάσεις τῆς θεωρίας τῆς ψυχανάλυσεως, μὲ τὶς ἀντίστοιχες ἀντιδράσεις πού εἶχαν προκαλέσει τὸν 17ο αἰῶνα ἡ Κοσμολογία τοῦ Γαλιλαίου καὶ τὸν 19ο αἰῶνα ἡ Βιολογία τοῦ Δαρβίνου. Καὶ ὄντως, καὶ στὶς τρεῖς αὐτές περιπτώσεις, ὁ ἄνθρωπος βρέθηκε διαδοχικὰ ἀποστερημένος ἀπὸ τρεῖς βολικές ψευδαισθήσεις: τὴν ψευδαίσθηση τῆς συμπτώσεως του μὲ τὸ κέντρο τοῦ Κόσμου, τὴν ψευδαίσθηση τῆς μοναδικότητας τοῦ γενεαλογικοῦ του δένδρου καὶ τὴν ψευδαίσθηση τῆς δυνατότητας νά ἔχει πρόσβαση σὲ μιὰ ἀπόλυτη συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ του». Μὲ ἄλλα λόγια, μποροῦμε νά δεχτοῦμε πὼς ἡ ψυχανάλυση ἀνακίνησε καὶ κλόνισε τὴ βολικὴ θέση τοῦ νοήματος καὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶχε παραχθεῖ ἀπὸ τὶς προηγούμενές τῆς κοσμοθεωρίες.¹¹ Βεβαίως, δύο ἄμεσα ἐρωτηματικά γεννῶνται ἐδῶ: εἶναι ἡ ψυχανάλυση ἡ πρῶτη πού εἶχε τέτοια δράση; Εἶναι ἡ ψυχανάλυση μιὰ κοσμοθεωρία;

Γιὰ τὴν πρώτη ἐρώτηση, φυσικὰ, ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀρνητικὴ, ἀλλὰ προφανῶς ὁ πρωταγωνιστικὸς ρόλος τῆς ψυχανάλυσεως θὰ πρέπει νά ἀναζητηθεῖ στὴν πρόταση μιᾶς πρακτικῆς (τῆς ψυχαναλυτικῆς θεραπείας) καὶ στὶς εὐρύτερες διασυνδέσεις τῆς μὲ τὴν ἰατρικὴ καὶ τὶς ἐπιστῆμες τῆς φύσεως. Γιὰ τὴ

τικῆς ἀτόμου-ομάδας, Σύγχρονα Θέματα, 1982, 79-81), ἡ συγγένεια τῶν ὄρων «μεταψυχολογία» καὶ «μεταφυσικὴ» δέν εἶναι καθόλου τυχαία. Γιὰ τὸν Φρόντ, ἡ «μεταψυχολογία» συνίσταται στὶς ἐπιστημονικὲς ἀπόπειρες γιὰ ἀνασκευὴ τῶν κατασκευασμάτων τῆς «μεταφυσικῆς». Ἡ «μεταψυχολογικὴ» διάσταση (καὶ ἀπαιτήση) δέν συναντᾷ τὴν ὁμοθυμία τῶν σύγχρονων ψυχαναλυτῶν. Αὐτὸ εἶναι κατανοητὸ ἂν σκεφτεῖ κανένας τὴν τάση πού θυμίσσαμε στὴ σημείωση 5, πού μπορεῖ καὶ ἄλλοιῶς νά διαχωριστεῖ σὲ «ἐπιστημονικούς» καὶ «φιλοσοφικούς» ψυχαναλυτές. Εἶναι προφανές ὅτι γιὰ τὴν πρώτη κατηγορία ψυχαναλυτῶν, κάθε «μετά» ἔννοια δέν μπορεῖ παρά νά προέρχεται «ἐκ τοῦ πονηροῦ» (βλέπε τὴν ἐνδιαφέρουσα παρουσίαση αὐτῆς τῆς ἀπόψεως in D. Duncan — πῶς πάνω — καὶ γενικότερα στὸ βιβλίο K. H. Pribram and M. M. Gill, *Freud's "project" Re-Assessed*, Basic Books, 1976).

10. G. Canguilhem, *Ideologie et rationalité dans l'histoire des sciences de la vie* (J. Vrin, Paris, 1977), σελίδα 101.

11. Ἡ ἔκφραση «Remise en cause du statut du sens» ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ συζήτηση καὶ κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς παρουσιάσεως καὶ σὲ προγενέστερη συζήτηση στὸ Κέντρο Φιλοσοφικῶν Ἐρευνῶν (Ἀθήνα, Δεκέμβριος 1980). Δέν εἶναι ἀντικείμενο τῆς σημερινῆς παρουσιάσεως νά συζητηθοῦν οἱ φιλοσοφικὲς (ἐκλεκτικὲς) συγγένειες τοῦ Φρόντ καὶ τῶν φροειδιστῶν. Πρέπει λάβουμε ὅπως ὁποῖοτε ὑπόψη μας τὴ λειτουργικότητα μέσα στὸν ψυχαναλυτικὸ λόγο τοῦ «νοήματος», τῆς «ἐννοίας» καὶ κατὰ συνέπεια τῆς «ἐρμηνείας», ὅπως καὶ τὴ λειτουργικότητα τοῦ πιθανοῦ ρόλου τῆς ψυχανάλυσεως σάν νέου «διαφωτισμοῦ» ἢ ἀκόμη σάν «θεωρίας τῆς γνώσης». Ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία εἶναι ἐκτεταμένη καὶ ἀναφέρω πάλι μόνο τὴν εἰσαγωγὴν στὸ βιβλίο τοῦ P. L. Assoun (πῶς πάνω) ἀλλὰ μόνο στὶς ἐργασίες τοῦ ἴδιου: *Freud, la philosophie et les philosophes*, PUF, 1976 καὶ *Freud et Nietzsche*, PUF, 1980. Μία ἄλλη σκόπια, ἀλλὰ στὴν ἴδια κατεύθυνση, ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὸν P. Kaufmann, «Freud: La théorie freudienne de la culture», p. 11-69, in *La Philosophie*, sous la direction de F. Chatelet, 4ος τόμος, Marabout 1979. Τέλος, ὑπάρχει ἐστὶ ἑλληνικὰ ἡ ἐργασία τοῦ I. Μπούγα, «Ψυχανάλυση καὶ Φιλοσοφία. Φροειδικὴ ἀνθρωπολογία καὶ προβληματικὴ τοῦ ὑποκειμένου», *Φιλοσοφία*, 1980-81, 10-11, 148-191.

δεύτερη ερώτηση, ή άμεση απάντηση μπορεί νά είναι «*εὐτυχῶς - ἡ - ψυχανάλυση - δέν - εἶναι - κοσμοθεωρία*» (βλέπε καί σημείωση 4). Σαφέστερα ὁμως: «ἡ ψυχανάλυση δέν εἶναι μία *Weltanschauung*, οὔτε μία φιλοσοφία πού ἰσχυρίζεται πῶς προσφέρει τά κλειδιά τοῦ σύμπαντος. Πρυτανεύεται ἀπό ἓνα ἰδιαίτερο σκοπό, αὐτόν πού ἱστορικά καθορίζεται σάν ἀνάπτυξη τῆς ἐννοίας τοῦ ὑποκειμένου. Θέτει δέ αὐτή τήν ἐννοια μέ τρόπο καινούργιο, ἐπαναπροσδιορίζοντας τό ὑποκείμενο μέσα ἀπό τήν *σημαίνουσα ἐξάρτησή του*» (J. Lacan).¹²

Αὐτές οἱ διευκρινήσεις, σέ συνδυασμό μέ ὅ,τι λέχθηκε μέχρι στιγμῆς, ἐπιτρέπουν λοιπόν νά δεχτοῦμε τήν αὐτόνομη ἐπιστημολογική ταυτότητα τῆς ψυχανάλυσεως. Εἶδαμε πῶς ἀποσπαστήκε ἀπό τίς προηγούμενες ψυχολογικές θεωρίες, ποιά εἶναι τά μεθοδολογικά ἐργαλεῖα τῆς, καθώς καί οἱ στοχεύσεις τῆς. Αὐτό πού μένει νά ξεκαθαριστεῖ εἶναι ἡ πραγματική ὑπόσταση, τῆς *sui generis* διαδικασίας, πού, μέσα ἀπό τήν ἰδιότυπη σχέση θεωρίας-πράξης, ὀρίζει σήμερα, ὅπως καί χτές, τήν ψυχανάλυση. Γιατί, πράγματι, αὐτός ὁ νέος «κλάδος», ἢ αὐτή ἡ νέα «εἰδικότητα», εἶναι *sui generis*, εἶναι μία πρωτόφαντη «*κλινικο-θεωρητική πρακτική*»,¹³ ἢ καλύτερα μία «*πρακτικοποιητική δραστηριότητα*», ὅπως τήν ὀνομάζει ὁ Κ.Καστοριάδης, στό δοκίμιό του *Ἐπιλεγόμενα σέ μία θεωρία τῆς ψυχῆς πού κατάφεραν νά τήν παρουσιάσουν σάν ἐπιστήμη*.¹⁴ Εἶναι, φυσικά, ἀδύνατο νά παρασιαστεῖ ὀλόκληρο τό ἐπιχείρημα τοῦ συγγραφέα, μπορούμε ὁμως νά παραθέσουμε τή συμπερασματική παράγραφο τῆς δεύτερης ἐνότητας τοῦ δοκιμίου: «Ἡ ψυχανάλυση δέν ἔχει σάν σκοπό τήν ψυχαναλυτική ἐνέργεια, ἀλλά οὔτε ἓνα ἔργον ἐξωτερικό τοῦ χρήματος (πλούτου). Τό ἔργον τῆς ψυχανάλυσεως, καθώς καί τό ἔργον τῆς παιδαγωγικῆς ἢ τῆς πολιτικῆς, εἶναι μία μή προϋπάρχουσα ἐνέργεια καί αὐτό τό ἔργον εἶναι ἀπό ἐκεῖνα «πού ἡ φύση ἀδυνατεῖ νά ἐπιτελέσει». Δέν πρόκειται γιά μία ἀπλή ἐνεργοποίηση τῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἀτόμου, οὔτε μία δραστηριοποίηση μίας δυνάμεως πού στήν πραγματικότητα προϋπῆρχε, ἀλλά πρόκειται γιά μία δραστηριότητα μιᾶς δυνάμεως σέ δεύτερο βαθμό, ἓνα δύνασθαι εἶναι (καί πράττειν), ἢ Ψυχανάλυση σάν αὐτομεταβολή, εἶναι μία *πρακτικο-ποιητική δραστηριότητα*».

— Αὐτή ἡ αὐτομεταβολή, ὁ αὐτομετασχηματισμός, ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα μία διεπιστημονική προβληματική. Καί ὁ λόγος εἶναι ὅτι ναι μέν ἡ Ψυχανάλυση διαθέτει εἰδική μέθοδο καί κάποιο εἰδικό πεδίο μελέτης, ἀλλά ἐμπεριέχει ἐξ ὀρισμοῦ τίς προϋποθέσεις καί μετασχηματισμοῦ τῆς καί ἐμπλουτισμοῦ τῆς ἀπό ἄλλους «κλάδους». Ἄς δοῦμε ὁμως πῶς ὁ ἴδιος ὁ Φρόντ, τό 1922 μεταγενέστερες ἀπό τό 1895 προτάσεις πού, ἀντιμετωπίζει τό θέμα. Τό 1923 πιστεύει (ἀκόμη) πῶς ἡ «Ψυχανάλυση εἶναι μία ἐμπειρική ἐπιστήμη [καί ὡς ἐκ τούτου] ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπό τή Φιλοσοφία» καί αὐτό γιά τό λόγο πῶς «ἡ ψυχανά-

12. J. Lacan, *Seminaire sur l'oeil et le regard*, ὅπως ἀναφέρεται ἀπό J. B. Yelnik, «L'écriture de dirac, ornica», *Analytica*, 5, 35-45.

13. J. P. Valabrega, *La formation du psychanalyste* (Belfond, 1979).

14. C. Castoriadis, *Epilegomena à une théorie de l'âme que l'on a pu présenter comme science*. Ἀρχικά, «In Inconscient», 1968, 8, συμπεριλαμβάνεται στό *Les carrefours du labyrinthe*, p. 29-64, Seuil, 1978. Ἐπίσης καί ἐλληνική μετάφραση, στό κείμενο 7, σέ ἰδιωτική ἔκδοση-μετάφραση τοῦ Β. Τομανᾶ, Θεσσαλονίκη

λυση παραμένει τό δυνατόν πιό κοντά στά δεδομένα (facts) του πεδίου μελέτης της, προσπαθεί νά ἐπιλύσει τά ἄμεσα προβλήματα πού θέτει ἡ παρατήρηση, προχωράει ψηλαφητά τό δρόμο της μέ τή βοήθεια τῆς ἐμπειρίας, εἶναι πάντα ἀτελής καί πάντα ἔτοιμη νά διορθώσει ἢ νά ἀλλάξει τίς θεωρίες της».¹⁵ Ἀπό αὐτό τό βραχύ ἀπόσπασμα μποροῦμε νά διαπιστώσουμε μία (οὐσιαστική) ἀλλαγὴ τοῦ Φρόντ μπροστά στό ἐπιστημολογικό πρόβλημα, πού τοῦ ἔθετε ἡ ἀνάπτυξη τῆς Ψυχανάλυσεως. Τό 1895 πίστευε σέ μία ψυχολογία, κλάδο τῶν ἐπιστημῶν τῆς Φύσεως, πού εἶχε τή δυνατότητα (καί τήν ὑποχρέωση) νά παράγει μοντέλα κτλ. Τό 1923, πιστεύει πάντοτε ὅτι ἡ Ψυχανάλυση (μπορεῖ νά) εἶναι ἐμπειρική (ἐπιστήμη), ἀλλά ἡ λειτουργικότητα τῆς θεωρίας της ἔχει κερδίσει σέ διαλεκτικά στοιχεῖα, ἐνῶ ἔχει χάσει σέ θετικιστική σιγουράδα.¹⁶ Κάποια πηγὴ αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς μπορεῖ νά ἀναζητηθεῖ στό γεγονός ὅτι ὁ Φρόντ, μετὰ ἀπό τήν πρώτη, καθαρά κλινική, περίοδο τῆς ἔρευνάς του, στράφηκε καί πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις, γενικεύοντας τήν ἐφαρμογὴ τῶν ψυχαναλυτικῶν ὑποθέσεων πρὸς φιλοσοφικά, κοινωνικά θέματα ἢ καί προβλήματα σχετικὰ μέ τή δημιουργία τῶν τεχνῶν. Μία τέτοια διαδικασία ἐκφράζεται καθαρά ἀπό τόν ἴδιο τόν Φρόντ σέ δύο ἄρθρα πού ἔγραψε τό 1913 γιά τό ἰταλικό ἐπιστημονικό περιοδικό *Scientia*.¹⁷ Στό πρῶτο ἄρθρο, μέ ὑπότιτλο «Τό ψυχολογικό ἐνδιαφέρον τῆς Ψυχανάλυσεως», διαβάζουμε: «Ἡ ἱατρικὴ σημασία τῆς Ψυχανάλυσεως δέν ἐπαρκεῖ γιά νά παρουσιαστεῖ σέ ἓνα κύκλο διανοουμένων (savants), πού ἐνδιαφέρονται γιά τή σύνθεση τῶν ἐπιστημῶν». Καί συνεχίζει (πῶς ἀκόμη εἶναι πρόφρων κάθε βεβαιότητα γιά τή σημασία τῆς Ψυχανάλυσεως: «...Ἄν παρ' ὅλα αὐτὰ θεωρῶ τό πείραμα πού πραγματοποιεῖ ἡ Ψυχανάλυση νόμιμο, εἶναι γιὰτί ἰσχυρίζεται πῶς μπορεῖ νά ἐνδιαφέρει καί ἄλλους (ἐπιστήμονες), ἐκτός ἀπό τοὺς ψυχιάτρους, μιᾶς καί καταπιάνεται καί μέ ἄλλες σφαῖρες τῆς γνώσης, καί ἀποκαλύπτει ἀπρόσμενες σχέσεις μεταξύ τους, καί τῆς παθο-

15. S. Freud, Two Encyclopaedia Articles (1923) (1022) a. «Psychoanalysis», b. «The Libido Theory» in *Standard Edition* (S.E.), τόμος XVIII. Ἡ ἀναφορὰ στή σ. 253.

16. Στό σημεῖο αὐτό μπορῶ νά ἀναφερθῶ πολύ σύντομα σέ ἓνα θέμα πού συζητήθηκε κατά τή διάρκεια τοῦ σεμιναρίου, καί πού ἀνοίγει τό τεράστιο κεφάλαιο σχέσεων ἀνάμεσα στό φροῦδιισμό καί στό μαρξισμό. Μιά ἀπό τίς ἀρχικές κριτικές τοῦ φροῦδισμού ἀπό μαρξιστές ἦταν ἡ προσκόλλησή του στήν ἐμπειρία καί ὁ θετικισμός του (ἀλλά συγχρόνως καί τό γεγονός ὅτι ἡ ψυχανάλυση εἶναι καί αὐτὴ μία ὑποκειμενικὴ Ψυχολογία). Αὐτό ἐκφράζεται μέ ἓνα σαφέςτατο τρόπο στό θαυμάσιο βιβλίο τοῦ 1927 (μεταφρασμένο ὁμοῦ ἀγγλικά τό 1976 καί γαλλικά τό 1980 τοῦ V. N. Vološinov, *Freudianism a Marxist Critique*. Translated by I. R. Titunik, Academic Press. M. M. Bakhtine (V. N. Volochinov), *Ecrits sur le Freudisme*, traduits par G. Verret, 1980, L' Age d' Homme, Lausanne. Μὲ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ὑπογραμμίζω πῶς ὁ Vološinov καί ὁ Bakhtine, γλωσσολόγοι καί κριτικοὶ λογοτεχνίας ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴ σχολὴ τῆς Πράγας, κάνουν μία θαυμάσια σημειολογικὴ κριτικὴ στό (μέχρι τότε) ἔργο τοῦ Φρόντ (βλ. καί Appendix II: V. N. Vološinov and the Structure of Language in Freudianism, by N. H. Bruss, ὅπου ὑπάρχει ἐνδιαφέρουσα σύνθεση τῶν προσφάτων ἐξελίξεων τῆς ψυχανάλυσης μέ τόν J. Lacan). Δυστυχῶς, ἡ λαμπρὴ ἐξαίρεση τοῦ Vološinov δέν μπορεῖ νά ἐλαττώσει τὴν ἀρνητικὴ ἐντύπωση πού ἔχει κανεὶς συμβουλευόμενος, κυρίως, τὴ σοβιετικὴ μαρξιστικὴ σχετικὴ βιβλιογραφία, ὅπως τό Ph. Bassine, *Le problème de l' inconscient*, éditions de Moscou 1973, ἢ τό συλλογικὸ *Psychotherapy in the Soviet Union*, Translated ed by R. B. Winn, Grove Press, New York, 1961.

17. S. Freud, «The claims of Psycho-analysis to Scientific Interest», in S. E. XIII, p. 165-190.

λογίας της ψυχικής ζωής». Στη συνέχεια εικονογραφεί τήν πιό πάνω θέση με παραδείγματα: τὰ όνειρα, οι παραπράξεις, ή έννοια της ψυχικής πραγματικότητας, οι συναισθηματικές επιδράσεις στις διανοητικές διεργασίες. Τό δεύτερο άρθρο προτείνει συγκεκριμένα τό πώς ή Ψυχανάλυση μπορεί νά ενδιαφέρει τις μη ψυχολογικές επιστήμες.

«Παραθέτω μόνο τόν κατάλογο αυτών τών επιστημών, πού μπορούμε νά τόν θεωρήσουμε εύγλωττο: Φιλολογία, Φιλοσοφία, Βιολογία, επιστήμες Γενετικής, Ιστορία τού πολιτισμού, Αίσθητική, Κοινωνιολογία, Παιδαγωγική. Είναι σαφές πώς γιά τόν Φρόνυτ τουλάχιστον μία έννοια διακλαδικότητας ήταν άπαραίτητη καί γιά τήν ψυχανάλυση, αλλά καί γιά άλλες επιστήμες. Αυτή ή στάση δέν στοιχειοθετεί πρόταση γιά μία διεπιστημονικότητα, αλλά μάς επιτρέπει νά βρούμε τό στίγμα τού Φρόνυτ σχετικά μέ τήν επιστημολογική προβληματική της εποχής του.¹⁸

— "Αρχισα αυτή τήν εισήγηση προβάλλοντας μία παραδοξότητα της Ψυχανάλυσεως. Έλπιζω νά φάνηκε πώς αυτή ή «*paradoξότητα*» είναι αναγκαία γιά τήν Ψυχανάλυση, μιάς καί τεκμηριώνεται ιστορικά καί μεθοδολογικά. Έπί πλέον, είναι σαφές πώς πολλές επιστημολογικές στάσεις όρίζουν καί ισάριθμες ψυχανάλυσεις.

Στήν όποιαδήποτε όμως περίπτωση, ή *sui generis* υπόστασή της άποτελεί (καί) σήμερα πρόκληση, γιά ψυχαναλυτές καί μη, ώστε νά γίνει ή έπεξεργασία ενός νέου σχεδίου επιστημολογίας της Ψυχανάλυσεως. Αυτό τό νέο σχέδιο, λοιπόν, δέν μπορεί παρά νά συμμετέχει στή διεπιστημονική προσπάθεια πολλαπλών έπαναοριοδρισμών. Καί πριν άπ' όλα της ίδιας της έννοιας «επιστήμη». Η Ψυχανάλυση μπορεί νά φωτίσει καί νά γνωσιακά πλέγματα της εποχής μας. Καί φυσικά νά συνεισφέρει μέ τά δικά της έργαλεία, καλή ώρα, στή διασαφήνιση τών κινήτρων γιά τήν «επιστήμη», ή ακόμη καί

18: Έδω μπορούμε νά συμπλησιάσουμε τήν άνάλογη στάση ενός άλλου μεγάλου ψυχολόγου τού 20ού αιώνα, τού J. Piaget, πράγμα, άλλωστε, πού έγινε καί στή συζήτηση. Ό Piaget έδειξε ιδιαίτερο ένδιαφέρον γιά τά επιστημολογικά θέματα καί τουλάχιστον γιά κάποια μορφή διεπιστημονικότητας (βλέπε J. Piaget, «Relations between Psychology and other Sciences», *Ann. Rev. Psychol.*, 1979, 30, 1-8). Μιά σχετικά άγνωστη πτυχή τού έργου του, άναφέρεται στήν ένδιαφέρον του γιά τήν ψυχανάλυση (βλέπε J. Piaget, *The Affective Unconscious and the Cognitive Process*, p. 63-71, in *Piaget and his School*, B. Inhelder and H. H. Chipmann (editors), Springer-Verlag, 1976).

19: Αυτή ή μεταγραφή της προφορικής παρουσιάσεως-συζήτησεως μετά άπό ένα όρισμένο χρόνο έπιτρέπει νά επισημανθεί ή τωρινή εξέλιξη αυτής της έρευνας. Η όμή εκείνης της εισήγησης έλαβε κατά κύριο λόγο ύπόψη της τά επιστημολογικά προβλήματα πού είχε νά άντιμετωπίσει ό ίδιος ό Φρόνυτ στήν ψυχαναλυτική του έρευνα. Γιά τή μελλοντική δουλειά στήν επιστημολογία της ψυχανάλυσεως νομίζω πώς θά πρέπει νά ένωματώσουμε τις υποθέσεις τού Λακάν γιά τήν ύπαρξη τεσσάρων ειδών (δινατών) Λόγων στήν κοινωνία μας (les quatre discours). Ό ένας άπό αυτούς είναι ό Λόγος τού Ψυχαναλυτή, οι άλλοι ό Λόγος τού Κυρίου (Maitre), ό Λόγος της Γνώσης καί ό Λόγος τού Ύστερικού προσώπου. Διαφαίνεται άμέσως τό «διεπιστημονικό» ένδιαφέρον αυτής της προτάσεως. Η βιβλιογραφία, σχετικά μέ τά quatre discours, βρίσκεται τά πολλά δημοσιευμένα καί άδημοσίευτα κείμενα τού Λακάν: Έχω ύπόψη μου τό άδημοσίευτο άρθρο τού Θάνου Λίποβατς, «Οί Τέσσερις Λόγοι», πού τόν ευχαριστώ έδω (βλέπε καί J. Clavreul, *L'ordre medical*. Seuil, 1978. G. Wajeman, *Le maître et l'hystérique*. Navarin/Seuil, 1982). Ένδιαφέρουν έπίσης, εκτός άπό τά έργα τού Λακάν καί τών Λακανιστών, καί οι μη γαλλικές πηγές, όπως: S.

